

את רחל אני מכירה מגיל חמש בערך. כמובן שכמו יתר בני ובנות כיתתנו לא ידעתי עליה הרבה ואז גם לא ידענו שצריך להתעניין ולדבר. אתחיל בכך שלמרות הרבה שנות ריחוק היא מאד חסרה לי ומותה מאד מאד כאב לי.

חזרנו להיות בקשר טוב לאחר שבשנת 2015 יהודית מיכאלי (זיסמן) אירגנה לנו טיול בן שבועיים לרומניה שכלל אותה ואת בעלה עוזי, את רחל (חלפון) ובוב וייס ואותי, כגלגל חמישי בעגלה

בקיבוץ רחל תמיד זכורה לי כילדה מאד יפה, אנרגטית וספורטאית, טובת-לב, חברותית וחביבה מאד. כל מה שידעתי עליה שמוצא משפחתה מלוב והמשפחה ידעה טלטלות רבות בדרך לארץ ולא פחות גם בהגיעם לכאן. בזמן הטיול ברומניה סיפרה לי הרבה יותר על הרגשותיה בקיבוץ, על הקושי שחוותה בגלל הריחוק ממשפחתה, ועל משפחתה שידעה כמה וכמה טרגדיות, על אחיה רמי שנהרג ברמת הגולן במלחמת ששת הימים (אם אינני טועה). בנה רמי קרוי על שמו.

רחל היתה בקשר חזק וטוב עם אחיה ואחיותיה. בזמן הטיול ברומניה סיפרה לי את קורות משפחתה. סיפרה על חייה בניו-ג'רסי בארה"ב. אהבה מאד את חייה שם, את משפחתה, עבודתה, את ביתה וחבריה. מאז שחזרנו מרומניה שמרנו על קשר טלפוני לפחות אחת לשבוע או שהתכתבנו בווטסאפ.

די בתחילת הקורונה הודיעה לי, בלי הרבה קישוטים, שחלתה בסרטן הריאות ושהיא יודעת שהטיפולים נועדו להאריך את חייה ולשמור על איכותם עד כמה שאפשר ושהיא יודעת שמחלתה איננה ברת ריפוי. בגלל הקורונה פחדה מאד מלהגיע לבית החולים בתכיפות כה גדולה.

לתומי חשבתי (על סמך מה שראיתי כאחות אונקולוגית) שבכל זאת יש לה סיכוי לחיות בטוב עוד כמה שנים והידיעה על מותה המהיר כעבור כמה חודשים מאד זעזעה והעציבה אותי. התרשמתי שרחל היא עמוד התווך של משפחתה, איתנה ויציבה, למרות שמאד הצניעה זאת.

חושבת עליה הרבה באהבה רבה ומאד עצוב לי לדעת שכבר איננה בעולמנו.

(כותבת שושי נתן – אבן-פז)